

FILMSKE MUTACIJE ŠESTI FESTIVAL NEVIDLJIVOG FILMA

GRIMIZNI MJESEC SEIJUNA SUZUKIJA

Zagreb
Kino Tuškanac
od 4. lipnja do 2. srpnja 2012.

Rijeka
Art-kino Croatia
od 11. do 24. lipnja 2012.

TANJA VRVILU

SUZUKIJEVA KLIZNA KUTIJA:
PROGRAM ZA OBRANU FILMA

"Mi potvrđujemo krajolik kao otpor autoritetu... Pucajući iz pištolja, Norio Nagayama je namjeravao restituirati krajolike." (Masao Matsuda, Teorija krajolika)

Dana 25. travnja 1968., kada je Kūzoku Mori, ondašnji predsjednik najstarije Japanske filmske kompanije Nikkatsu, otpustio Seijuna Suzukija zbog njegovog četrdeset i drugog filma *Ozigosan da ubije* (*Koroshi no rakun*), samoinicijativno gangsterskog filma karijere o plaćenom ubojici br. 3 koji želi postati ubojica br. 1 i zabranio prikazivanje svih njegovih filmova, urušila se studijska hijerarhija Japanske industrijske kinematografije. Nakon promjene, kritičar Kōichi Iijima je pisao: "Žena kupuje krzneni ogrtač i samo misli o seksu. Muškarac želi ubiti i osjeća nostalgiju prema mirisu vruće riže. Ne možemo ne biti zbunjeni. Ne idemo u kino da bismo razbijali glavu." Mori je zaključio: "Suzuki radi nezamislive filmove. Suzuki ne silijedi naredbe kompanije. Znači, njegovi filmovi nisu dobar rezultat filmove. Za Nikkatsu je smotan pokazivati njegove filmove. Nikkatsu ne može imati takav imidž. Zabranjujemo prikazivanje njegovih filmova u svim komercijalnim kinima i u svim kinima specijaliziranim za retrospektive."

U doba kada su mladi umjetnici novovalovni upisivali američke studijske B-filmove u svoje politike autora, Japanci su novovalovci prisvojili studijski umjetnost termina B-filmaša ratne generacije Seijuna Suzukija. Ovaj program otkriva mutacije žanrovskih preokretanja koje su izazvale solidarnost japanskih filmskih buntovnika 1960-ih, koji su se istodobno opirali tjeskobi utjecaja velikih majstora-humorista (Gigolo i Honma) i otkriva priložno ozračje Memoya Farbera i proglasili programskog reda-

telje simbolom svojega otpora. Nakon neuspješnog organiziranja "Mezovna Seijuna Suzukija" 1968. u filmskom klubu koji je vodila Kazuko Kawakita, osnovan je "Odbor za zajedničku borbu Seijun Suzuki" u kojem je bila kompjuterka Nagisa Ōshino, produkcijska kuća Kōjiya Wakamatsu, Masao Adachi, Masao Matsuda, kao i mnogi radikalni redatelji, teoretičari, umjetnici i studenti. Pokrenuli su masovni prosvjedi u kojem su stotine sudionika zahtjevali vraćanje Suzukija u kompaniju Nikkatsu i prekid cenzure njegovih filmova. Anarhistički filmski teoretičar Matsuda osnovao je "Sve-univerziteti borbeni odbor za obranu filma". Dvije nove filmske koncepcije: teorija krajolika i teorija pokreta, razvijale su se uz aktivnost "Odbora Seijun Suzuki" i rada na filmu krajolika Masao Adachija *AKA Šerijski ubojica* (*Ryukusho: renzoku shasatsuma*). Taj paradoksalni spoj ili "Problem Seijun Suzuki" (kako se taj incident naziva) potvrdio je Suzukijev kulturni status u Japanu, ali je ipak zbog uspjeha prvog spora protiv Nikkatsu ("Nisan nito pristati na sve što je kompanija od mene zahtjevala", Suzukijevim riječima) deset godina bio na crnoj listi svih japanskih studija.

Suzukijev filmski neposlužni podudara se sa završetkom razdoblja dominacije velikih studija. Od proizvodnog vrhunca s 346 filmova 1956. godine do početka opne novih modusa neslužbene filmske proizvodnje ili nezavisnog filma. Mnogi povezani filmski i geopolitički događaji odvijali su se to desetljeće između dvaju neuspješnih studentskih protesta protiv ponovnog potpisivanja Američko-japanskog ugovora o sigurnosti Anpo 1960. i 1970. godine. Krajem 1950-ih, kompanija Shōchiku je promovirala ondašnje asistenta (Nagisa Ōshino, Yoshinaga Yoshida i Masao Adachi) u redatelje Novog vala (Noburu Ōguro) pokušavajući ponoviti američki francuski model, ali je već 1960. povukla iz distribucije Ōshin film *Hot i magla u Japanu* (*Hoton no yoru to kiri*). Upravo je Ōshino napadao politiku masovne proizvodnje, studijsku proizvodnju programskih filmova ("klasu" za koju je Suzuki snimao dva do šest

filmova godišnje), kao i kritičare koji su ignorirali filmove koji su u tadašnjim uvjetima "kapitalističke eksploatacije" inovativno demontuirali sastavnice žanrova.

Suzuki, pravi inemom Seitao, rođen je 1923. u Tokiju, u godini kada je potres Kanto razorio grad i veliki dio filmske povijesti njenog razdoblja. Formativnom razdoblju Taišō (1912.-1926.), spoju japanske povijesne avangarde i popularne kulture *eross-groteska*-*desmitičke ero-guro-nansensu* ne umjetnika i književnika rubno uključeni u pokret nove percepcije *shinkankaku* i snažna anarhističko-teorijska struja tog vremena, vratit će se tek s post-Nikkatsu filmovima. To bi moglo biti prva strategija užitka u Suzukijevim pričama o duhovima iz Taišō-trilogije-vremena: *Zigunerweisen / Ciganske melodije* (*Tsigeinerweisen*, 1960.), *Kageroza / Ljekarne* (*Kagero-za*, 1981.) i *Yumeji* (1991.). Druga strategija za žanrovske filmove Nikkatsu proizlazi iz estetskih linija preživljavanja i bijega ("svaka osoba je drukčija. Jedino su zajednički načini bijega."), ratne igre u kojoj je od 1943. preživio potpaljenje dvaju ratnih brojeva. Suzukijeva brutalna, nazohistička/sadistička groteska razbija katastru. *Film s ključem* za žanrovske eksploatacijske filmove i Suzukijevu završnu demantuirajućeg krasnog spoja je groteskna "ozbiljna igra" za buduću mitološku Borbu elegija (*Kama aruji*) iz 1966., kritička adaptacija romana Takahija Suzukija koju je napisao lijevački redatelj Kaneto Shindō, a dodatno preradio redatelj Suzuki. Radnja filma najavljuje 26. veljače 1936., dan vojnog udara ni-ni-roku (2-2-0), a pojava Ikiija Kite antičipirne mladice bliz u fašizam i smrt. Ekspresionistička scena ne snijegu s djevojkom i vojnicima koji marširaju u Tokioju antičipiraju scenu iz *Dominika* (*Ljubavne korice* iz *Carstva čuša* (*AI no kōzō*) iz 1976., mimolazak ljubavnika-čovjeka s vojnicima Japanske carske vojske. O tom je događaju Yukio Mishima po vlastitom romanu snimio film *Rodoljubije* (*Yūkoku*), iste 1966. godine.

Kompaniju Nikkatsu (*Nippon Katsudo Shashin* / Japanske

pokretne slike) osnovali su 1912. godine četiri manje kompanije i zbog monopolizacije produkcije i distribucije po uzoru na američki pred-hollywoodski filmski trust Motion Picture Patents Company, a po zamisli Shōkichiya Umeya, koji je ubrzo napustio kompaniju i preduzio se Sun Yat-senovoj kineskoj revoluciji. Nikkatsu je imao četiri nijemog razdoblja. Formativnom razdoblju Taišō (1912.-1926.), spoju japanske povijesne avangarde i popularne kulture *eross-groteska*-*desmitičke ero-guro-nansensu* ne umjetnika i književnika rubno uključeni u pokret nove percepcije *shinkankaku* i snažna anarhističko-teorijska struja tog vremena, vratit će se tek s post-Nikkatsu filmovima. To bi moglo biti prva strategija užitka u Suzukijevim pričama o duhovima iz Taišō-trilogije-vremena: *Zigunerweisen / Ciganske melodije* (*Tsigeinerweisen*, 1960.), *Kageroza / Ljekarne* (*Kagero-za*, 1981.) i *Yumeji* (1991.). Druga strategija za žanrovske filmove Nikkatsu proizlazi iz estetskih linija preživljavanja i bijega ("svaka osoba je drukčija. Jedino su zajednički načini bijega."), ratne igre u kojoj je od 1943. preživio potpaljenje dvaju ratnih brojeva. Suzukijeva brutalna, nazohistička/sadistička groteska razbija katastru. *Film s ključem* za žanrovske eksploatacijske filmove i Suzukijevu završnu demantuirajućeg krasnog spoja je groteskna "ozbiljna igra" za buduću mitološku Borbu elegija (*Kama aruji*) iz 1966., kritička adaptacija romana Takahija Suzukija koju je napisao lijevački redatelj Kaneto Shindō, a dodatno preradio redatelj Suzuki. Radnja filma najavljuje 26. veljače 1936., dan vojnog udara ni-ni-roku (2-2-0), a pojava Ikiija Kite antičipirne mladice bliz u fašizam i smrt. Ekspresionistička scena ne snijegu s djevojkom i vojnicima koji marširaju u Tokioju antičipiraju scenu iz *Dominika* (*Ljubavne korice* iz *Carstva čuša* (*AI no kōzō*) iz 1976., mimolazak ljubavnika-čovjeka s vojnicima Japanske carske vojske. O tom je događaju Yukio Mishima po vlastitom romanu snimio film *Rodoljubije* (*Yūkoku*), iste 1966. godine.

Kompaniju Nikkatsu (*Nippon Katsudo Shashin* / Japanske

žičastim, soft-porn filmovima pinku eiga, "romantičnih" roman porno i filmove nedostupnih kompanija Shin-taroo Ishihara: o sundavom plamenu taiyōzoku. Suzuki je nasljednik nekoliko pravaca japanske filmske povijesti od misaonog odmetništva Menaka Iramija i Sadao Yamaneke, pripadnika ondašnje filmske protokulture do humornih halucina koje nosilja Masahira Makina. Tada Satō povezuje Suzukijev razarački humor s književnošću razdoblja Edo, s farsama *gesakucha*.

Suzuki je odgovorao na izazove dvostrukog programa, njegov se B-film prikazivao iza A-filma i nastojao je previdjeti "efekt koji će imati glavni film". Dva njegova filma bila su u dvostrukim programima s filmovima Shōheija Inamura: se A-filmom *Žena insekt* (*Nippon konchūki*) 1963. prikazivao se *Kanto lutalica* (*Kantō mushoku*), a glavni film *Namjere ubojstva* (*Akai satsui*) iz 1965., *Pravila* je Suzukijeva priča o prostitutici (*Shunpu-den*). Taj neprovereni namjenski položaj iskonskog filmaš izrazivo je eksplozivni stila u nemogućim uvjetima proizvodnje filma za 28 dana. Suzukijeva ideja slike: "Ono što pamtimo nije konstrukcija nego razaranje. Moć uništavanja. Kad je nešto uništeno, počinje se oblikovati svijest. To se odnosi i na civilizaciju i na kulturu, moć razaranja je snažnija od moći stvaranja." Prva Suzukijeva metoda razaranja krajolika je devijantno dekadiranje, koje radikalno razbija i sijede prostor, vrijeme, naraciju, izbacuje iz okvira i ubacuje, izmjenjuje točke promatranja osobne patofizike. Druga Suzukijeva metoda tretira tijelo kao krajolik, izzavija vitalnost živog tijela, njegove kože, puti, i mesa. Tijelo se tetovira, bičuje, udara, ozljeđuje, ubija, tijelo gori. Suzukijev dvostrukom film noira koji povozu je stari japanski tip nihilističkog junaka s gubinitivom američkog i francuskog kriminalističkog filma, gangsterskih trilerova žanra filma i povezanosti žanrova s nomadskim odmetnicima, lutalicama matatabi i nagaremono, crnih komedija s elementima ero-guro-nansensa, eksploatacijskog seksa i naslije u erotskim filmovima eroduction: ru-

zličastim, soft-porn filmovima pinku eiga, "romantičnih" roman porno i filmove nedostupnih kompanija Shin-taroo Ishihara: o sundavom plamenu taiyōzoku. Suzuki je nasljednik nekoliko pravaca japanske filmske povijesti od misaonog odmetništva Menaka Iramija i Sadao Yamaneke, pripadnika ondašnje filmske protokulture do humornih halucina koje nosilja Masahira Makina. Tada Satō povezuje Suzukijev razarački humor s književnošću razdoblja Edo, s farsama *gesakucha*.

Suzuki je odgovorao na izazove dvostrukog programa, njegov se B-film prikazivao iza A-filma i nastojao je previdjeti "efekt koji će imati glavni film". Dva njegova filma bila su u dvostrukim programima s filmovima Shōheija Inamura: se A-filmom *Žena insekt* (*Nippon konchūki*) 1963. prikazivao se *Kanto lutalica* (*Kantō mushoku*), a glavni film *Namjere ubojstva* (*Akai satsui*) iz 1965., *Pravila* je Suzukijeva priča o prostitutici (*Shunpu-den*). Taj neprovereni namjenski položaj iskonskog filmaš izrazivo je eksplozivni stila u nemogućim uvjetima proizvodnje filma za 28 dana. Suzukijeva ideja slike: "Ono što pamtimo nije konstrukcija nego razaranje. Moć uništavanja. Kad je nešto uništeno, počinje se oblikovati svijest. To se odnosi i na civilizaciju i na kulturu, moć razaranja je snažnija od moći stvaranja." Prva Suzukijeva metoda razaranja krajolika je devijantno dekadiranje, koje radikalno razbija i sijede prostor, vrijeme, naraciju, izbacuje iz okvira i ubacuje, izmjenjuje točke promatranja osobne patofizike. Druga Suzukijeva metoda tretira tijelo kao krajolik, izzavija vitalnost živog tijela, njegove kože, puti, i mesa. Tijelo se tetovira, bičuje, udara, ozljeđuje, ubija, tijelo gori. Suzukijev dvostrukom film noira koji povozu je stari japanski tip nihilističkog junaka s gubinitivom američkog i francuskog kriminalističkog filma, gangsterskih trilerova žanra filma i povezanosti žanrova s nomadskim odmetnicima, lutalicama matatabi i nagaremono, crnih komedija s elementima ero-guro-nansensa, eksploatacijskog seksa i naslije u erotskim filmovima eroduction: ru-

zličastim, soft-porn filmovima pinku eiga, "romantičnih" roman porno i filmove nedostupnih kompanija Shin-taroo Ishihara: o sundavom plamenu taiyōzoku. Suzuki je nasljednik nekoliko pravaca japanske filmske povijesti od misaonog odmetništva Menaka Iramija i Sadao Yamaneke, pripadnika ondašnje filmske protokulture do humornih halucina koje nosilja Masahira Makina. Tada Satō povezuje Suzukijev razarački humor s književnošću razdoblja Edo, s farsama *gesakucha*.

zadoblja Yasujiro Ozu, Kenjija Mizoguchija, Mikie Narusea, Akira Kurosawea ili nekoga od modernističkih autora poput Nagisa Ōshino, Yoshinaga Yoshida, Shōheija Inamura. Zbog potrebe za sustavnim proučavanjem povijesti, teorije i kritike Japanskog filma, autore koji su 'ispali iz sistema', kako bi to rekao Vlado Kristl, pokazuju-nu na *Filmskim mutacijama: festivalu nevidljivog filma*. Dvogodišnjim proširenim programom Mutacija nastavljaju suradnju s japanskim filmologom Goem Hirasawom. Koji je 2008. godine u okviru mutacijskog programa EROS - POLITIKA predstavio teoriju krajolika i pokreta Matsude s filmovima glavnoga gosta Kōjiya Wakamatsua, kao i filmovima Nagisa Ōshino, Yoshinaga Yoshida, Masao Adachija, Motohara Jōnochiaja... Tijekom sljedeće dvije godine *Filmske mutacije* će povezivati odnose filmske katare i kapitala koje najavljuje ovaj program, a preklapanje stoljeća filma sa stoljećem kapitalizma u Japanu središnje nam je strategije.

Uz naše redovite partnere i suorganizatore Hrvatski filmski savez i Art-kino Croatia u Rijeci, pogled u Suzukijevu filmsku kutiju se omogućili Japanska fondacija u Tokiju, Japanska filmska kompanija Nikkatsu, Velesposlanstvo Japana u Zagrebu i Sloveniji te Austrijski filmski muzej u Beču. Zahvaljujemo se Japanskom filmologu Go Hirasawi i austrijskom Japanologu i filmologu Rolandu Domenigu koji će održati predavanje, a posebno smo zahvalni Seijunu Suzukiju što ćemo prvi put vidjeti njegove filmove na filmskim vepama u Kino Tuškanac u Zagrebu i Art-kino Croatia u Rijeci.

2. SRPNJA 2012. U 18:00
MALA DVORANA KINA TUŠKANAC

FILMSKE MUTACIJE: ŠESTI FESTIVAL NEVIDLJIVOG FILMA I HRVATSKI FILMSKI SAVEZ POZIVAJU VAS NA PREDAVANJE "RASKOŠAN I EKSCENTRIČAN FILM SEIJUNA SUZUKIJA" KOJE ĆE ODRŽATI FILMOLOG I JAPANOLOG ROLAND DOMENIG S INSTITUTA ZA ISTOČNOAZIJSKE STUDIJE, SVEUČILIŠTA U BEČU, NA DAN ZATVARANJA RETROSPEKTIVE SEIJUNA SUZUKIJA

ROLAND DOMENIG
RASKOŠAN I EKSCENTRIČAN
FILM SEIJUNA SUZUKIJA

Prije 100 godina, 1912., osnovan je prvi veliki japanski filmski studio Nikkatsu. U bučnoj povijesti studija posebno se ističu dva razdoblja - kasne 1930-te kada su filmovi Nikkatsua naslutili posljednji talijanski neorealizam i desetljeće od sredine 1950-ih do sredine 1960-ih u kojem je prevladavala popularna masovna zabava i žanrovski filmovi. Tijekom godina okupacije Nikkatsu je bio aktivan samo kao distributer američkih filmova, koji su snažno utjecali na filmove studija kada je 1954. Nikkatsu iznova pokrenuo filmsku proizvodnju. Nikkatsu je regrutirao niz pomoćnike redatelja iz drugih studija, većinom iz studija Shōchiku, među kojima su bili Shōhei Inamura i Seijun Suzuki. Njih dvojica predstavljaju dvostruku strukturu japanskog studijskog sustava - čitavu izmjenu dvostrukih programa, koja se sastojala od glavnog i dodatnog filma. Prvi su najčešće bili ambiciozniji, radeni s većim budžetom i "velikim imenima" te su dobivali svu medijsku pozornost, a drugi su bili niskobudžetni poslovi za preživljavanje koji su služili popularnom ukusu. Dok je Inamura ubrzo postao međunarodno priznati redatelj A-filma, Seijun Suzuki je povratio B-filmu. Od svojeg redateljskog privlencia iz 1956. proizveo je golem broj žanrovskih filmova, uglavnom akcijskih i gangsterskih filmova, u kojima je razvijao umješnost i njegovao svoj osobiti stil. Godine 1963. dosegao je prvi vrhunac s filmom *Mladost govine* (*Yūjō no seishun*). Iste je godine redatelj radio sa scenografom Takemom Kimurou, koji mu je postao blizak suradnik i koji je utjecao na dobitno usavršavanje Suzukijevog vizualnog stila. Otada je stilski akcenat zamijenio narativnu logiku, a pravila i konvencije postojale samo kako bi se krešili ili ignorirali. Tokijski vjetropis (*Tōkyū nagaremono*), primjerice, prepun je ekscentričnih položaja kamere i plansajuće estetske boje, bujne stilizacije i pokretnog manizma. Suzukijev su filmovi zapanjivali studijske

šefove Nikkatsua sve do 1968. kada su ga nakon filma *Ozigosan da ubije* (*Koroshi no rakun*) otpustili pod izlikom da su njegovi filmovi nezamislivi.

Suzukijev otpuštanje predstavljalo ključnu prekretnicu. Iako nije mogao raditi filmove sljedećih deset godina, filmovi koje je snimio za Nikkatsu, koje su kritičari dotad manje ili više zanemarivali, kritički su revalorizirani i u Japanu i izvan Japana, a Suzuki je postao slavan. Važno je istaknuti da su preživjevanje njegove rade i "trajanje" Suzukija kao jednog od velikih stilista svjetskog filma pokrenuli japanski filmofili, koji su nakon Suzukijeva otpuštanja organizirali protestni pokret protiv studija Nikkatsu, koji je njegove filmove zadržao "u bunkaru". Taj spor, koji se odvijao i na sudu, bio je odlučan, ne samo zato što su njime izazvana vlasnička prava studija, nego i stoga što je prvi put postavio pitanje prava publike da vidi film. Nakon teškog razdoblja u kojem je povremeno radio celovitijske filmove i reklame, Suzuki je tijekom 1980-ih uz pomoć producenta Genjirōa Aratao uspio ostvariti tzv. Taišō trilogiju, impresivan kasni rad koji je napokon potvrdio nagrade koje su mu bile uskraćene za vrijeme njegovih Nikkatsu godina.

Ovo predavanje će razmotriti Suzukijevu karijeru, posebnosti Japanskog studijskog sustava u kojem se razvijao, obilježja njegovih filmova te kritičko vrednovanje Suzukija i njegovih filmova u Japanu i inozemstvu.

Predavanje će biti na engleskom jeziku, a razgovor će moderirati Tanja Vrvilo.

Roland Domenig, izvanredni profesor na Japanskom studijima Instituta za Istočnoazijske studije, Sveučilišta u Beču, u Austriji. Radi i kao filmski kustos te urednik filmskih programa, savjetnik filmskih festivala i prevoditelj japanskih filmova. Urednik je publikacije *Act Theatre Guild: Nezavisni japanski film 1962-1984* (Beč, 2003.) i autor brojnih tekstova o japanskom filmu.

GRIMIZNI MJESEC SEIJUNA SUZUKIJA
Zagreb, kino Tuškanac,
od 4. lipnja do 2. srpnja 2012.

Ponedjeljak, 4. lipnja
20:00
Utorak, 5. lipnja
19:00

TOKIJSKI VJETROPROTIP
(東京風 TOKYO HAGAREMONO | TOKYO DRIFTER) // 1966., JAPAN, 35-MM, BOJA - C/B, 83 MIN

Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenarist: Kôhan Kawachi prema vlastitom romanu; snimatelj: Shigeyoshi Mine; glazba: Hajime Kaburagi; glume: Tatsuya Watarai, Hideaki Mitani, Ryûji Kita, Tsuyoshi Yoshida, Hideaki Esumi;

Tokijski vjetroprotip je možda najpoznatiji i sasvim sigurno najštravaniji film ekstravaganantnog žanroveskog stilista Suzukija, koji je ubrzo nakon toga bio izbačen iz svoga studija jer je odbio inscenirati "ružinske radove za koje je bilo zbuđen drugdje nego kao idiosinkratski, subverzivan i nadređeni litički balet. Gangsterska priča o rasppjevanom tokijskom vjetroprotipu, koji je istupio iz redova yakuzi i sada ga gone kroz zimski Japan, poslužila je kao predložak za kubistički film koji neprestano prijeti raspadanjem u delične detalje (plamteće mljebe boje, brutalne perspektive, džezerske sinkopke) kako bi se zacim na zapaljivo-čvrst način iznova sastavio pred očima gledatelja. Kulturno djelo šezdesetih godina. (C.H.)

Utorak, 12. lipnja
21:00
Srijeda, 13. lipnja
21:00

ČETVRTAK, 14. LIPNJA
19:00
PETAK, 15. LIPNJA
21:00

PRIČA O PROSTITUTKI
(おんな喧嘩 女 | STORY OF A PROSTITUTE) // 1965., JAPAN, 35-MM, C/B, 96 MIN
Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenarist: Hajime Takaiwa prema romanu Taijirô Tamura; snimatelj: Kazuo Nagatsuka; glazba: Naozumi Yamamoto; glume: Tamio Kawachi, Yumiko Nogawa, Isao Tanagawa, Tomiko Ishikawa, Kazuko Imai;

Priča o prostitutki bila je specifičan projekt za Seijuna Suzukija, budući da se ovdje u prostranstvima užarenog kamena i pjesnaka na sjeveru Kina, u vrijeme Petnaestogodišnjeg rata. Harumi se dobrovoljno priključuje kako bi služila vojnicima i kao "dešifrirajuća" zaboravila ljubavnu povelu i razočaranje koje je doživjela kod kuće. Ubrzo se, međutim, kao i sama japanska vojska, zatvara u borbi između dva fronta: s jedne strane nalazi se Nacista, strah i trepet vojnika, a s druge Mikami, jedan od njegovih podređenih, nježna duša koja se našla na najžestokom mjestu na svijetu. Kao i Vrata duša, Priča o prostitutki zasnovana je na predanju Taijirô Tamura prema kojemu je već ranije snimljen film, i to ubrzo nakon objavivanja romana 1947. godine. I ovdje, međutim, Suzuki radi gotovo sve drugdje: Priča o prostitutki nije prikaz zloporaba u vojsci, nego pokušaj da se Eros i Thanatos roje u akciji. Velike umjetnost. (R.H.)

Utorak, 26. lipnja
19:00
Srijeda, 27. lipnja
21:00

NAŠA KRV NEGO OPROSTITI
(俺と女の血 | ORETACH NO CHI GA YURUSANAI) | OUR BLOOD WILL FORGIVE) // 1964., JAPAN, 35-MM, BOJA, 89 MIN

Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenaristi: Ryôma Takemori, Katsuhiko Hosomi, Michiko Ito prema pripovijesti Kenzô Matsura; snimatelj: Shigeyoshi Mine; glazba: Tadamori Suzuki, Hiroshi Ikezawa; glume: Akira Kobayashi, Hideaki Takahashi, Chikako Hosokawa, Chieko Matsubara, Jûbun Ueno;

Na samrtnoj postelji očajun Genji Asari odlučuje da njegovi sinovi Ryôta i Shinji nikako ne smiju postati yakuzi. Oni moraju ostati pošteni njegove sudbine. Osamnaest godina kasnije pokazuje se da su gangsterski ustanci i mafijin svijetom - Ryôta jednom kaže kako su to u krvi. Shinji želi postati gangster jer mu je dosadila građanska svakodnevnica u reklamnoj agenciji, dok je Ryôta kao vlasnik noćnog kluba u stalnoj vjezi s podzemljem, iako mu to baš i ne odgovara. Naša krv ne može oprostiti jedno je od Suzukijevih manje upadljivih djela, tipičan primjer borbene i svježe akcijske umjetnosti Nikkatsu. Čije konvencije i klasične Suzuki ovdje razigrao mijesom s elementima pop-arta i Taišoh atmosfere. Rezultat: zabava u najboljem smislu riječi. (R.H.)

Srijeda, 6. lipnja
19:00
Petak, 8. lipnja
21:00

MLADOST ZVIJEŽDI
(青春の巻 | YAOH NO SEISHUN | YOUTH OF THE BEAST) // 1963., JAPAN, 16-MM, BOJA, 91 MIN

Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenarist: Ichirô Ikeda, Tadamori Yamazaki prema pripovijesti Hazukia Ōyabue; snimatelj: Kazuo Nagatsuka; glazba: Hajime Okamura; glume: Jô Shishido, Ichirô Kijima, Misako Watanabe, Mizuhô Suzuki, Akiji Kobayashi;

Seijun Suzuki našao je sebe - do ovog filma se igrao i eksperimentirao, ali sada ozbiljno kreće u akciju, od sada vjeruje moći: ciljano se ciljano namjerava u skladu s time pripojiti se i sjeđašta svijlu gangsterskih bandi: jedno je smješteno iza filmskog projekta u nekom kinu, u kojemu, kako se čini, igraju samo uredbeni akcijski filmovi, a drugo s mečane strane jednokratnog gledala u nekom strip-ciklu-liku. Radnja je tipična Nikkatsu akcija, podržava tvrdokorni noir: Jô Shishido, japanski Tomáš Milián, huška spomenuta namo jednom protiv druge. Međutim, Mladost zvijezdi je kao predložak za kubistički film koji neprestano prijeti raspadanjem u delične detalje (plamteće mljebe boje, brutalne perspektive, džezerske sinkopke) kako bi se zacim na zapaljivo-čvrst način iznova sastavio pred očima gledatelja. Kulturno djelo šezdesetih godina. (C.H.)

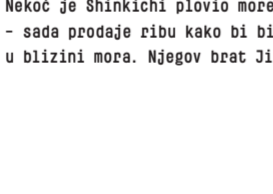
Četvrtak, 14. lipnja
19:00
Petak, 15. lipnja
21:00

LUČKA ZDRAVICA: POBJEDA U MOJIM RUKAMA
(おんな 勝利の拳 | MINATO NO KANPAI | SHORI O WAGATE NI | HARBOR TOAST: VICTORY IN MY HANDS) // 1966., JAPAN, 35-MM, C/B, 65 MIN

Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenarist: Norio Nakagawa, Kirio Ueyama; snimatelj: Kuzenobu Fujisawa; glazba: Hideto Hisakawa; glume: Kô Hisano, Shinsuke Maki, Sumiko Minami, Keiko Amaji, Kôichi Aoki;

Četvrtak, 14. lipnja
20:10
Petak, 15. lipnja
22:10

LJUBAVNO PISMO
(おんなのラブレット | LOVE LETTER) // 1969., JAPAN, 35-MM, C/B, 40 MIN

Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenarist: Kiichi Ishii prema pripovijesti Takeo Matsui; snimatelj: Isamu Kakita; glazba: Michio Mamiya; glume: Kyûsuke Machida, Frank Nagai, Hisako Tsukuba, Keisuke Yukioka;

Nekoč je Shinkai plovio morom - sada prodaje ribu kako bi bio u blizini mora. Uvijek brat Jirô bez sjanke za Suzukija neobično nevezovni i napetim filmom doživljajem. (R.H.)

Četvrtak, 28. lipnja
19:00
Petak, 29. lipnja
21:30

GLAS BEZ SJENKE
(おんなの影 | VOICE WITHOUT A SHADOW) // 1966., JAPAN, 35-MM, C/B, 91 MIN

Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenarist: Ryûta Akimoto, Susumu Saji prema pripovijesti Seichû Matsumoto; snimatelj: Kazuo Nagatsuka; glazba: Hikaru Hayashi; glume: Hideaki Mitani, Yôko Minamide, Toshio Takahara, Jô Shishido, Shinsuke Ashida;

Srijeda, 6. lipnja
19:00
Petak, 8. lipnja
21:00

OŽIGOSAN DA UBIJE
(おんな | OROSHI NO RAKUN | BRANDED TO KILL) // 1963., JAPAN, 35-MM, C/B, 95 MIN

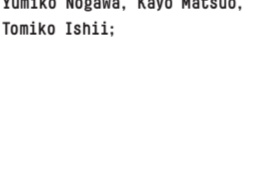
Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenarist: Gyuji Hachirô (čitavo osmorica); kamera: Kazuo Nagatsuka; glazba: Naozumi Yamamoto; glume: Jô Shishido, Mariko Ogawa, Annu Marî, Kôji Nambu, Isao Tanagawa;

Go-ô je plaćeni ubojica, i to povoklasi. Na "službeno" ranglisti japanskog podzemlja kotira kao ubojica br. 3. Dakako, Go-ô bi rado bio br. 1, ali ne zna tko su dvojica koja se cijena više od njega pa se za to ne može pobrinuti. Služaj mu priključuje u pomoć kada ubojicu br. 2 znanu na jednom zadatku osobne zaštite. Ubojica br. 1 kasnije je razotkriva kao njegovog prgonitelja: nekon neuspjelog pokušaja ubojstva - u presudnom trenutku na Go-ôvu snaper sjeđa leprti! - sada ga ima za vretom, jer tako nešto treba kazniti, smatra šef Yebuhara. Nakon ovog filma čovjek se ite- kako zanima koga će se ubuduće još moći nazvati ikonoklastom - ovo remek-djelo je presudnog naspram kojega će svatko pobaciti. Tu se u potpunosti dekonstruira filmska umjetnost kao takva, ništa više nije kao što je bilo, okrećemo nov list pa što bude, bude. Panta rei. (R.H.)

zvijezda je među džokejima i ludo zaljubljen u tajanstvenu ženu po imenu Asako, na veliku žalost Sanae, ljepotice iz lučkog bara, čiji se snovi vrte oko Jirôa. Zapetljani odnosi, koji se dodatno zakomplikiraju kada u igru uđe kokkar i prevarant Osamu, koji tvrdi da je Asakin suprug. Suzukijev prvi dugometražni film još se čvrsto drži studijskih principa i predstavljâ 8-film prvoga ranga za prvog filmafilma.

Nakon toga: Ljubavno pismo Ili: Masao upoznaje Kozue. On živi povučeno u seoskoj kući, ona svira klavir po noćnim klubovima. Nakon što je Kozue prisiljena vratiti se u Tokio, dvije godine nakon završetka svoga školovanja, koji se vraćaju u svoje kraće - i sve rjeđe, Suzuki tu udara u slične strune kao Alienation Blues: prezne ukosene slike, bizarno umjetne scenografije, mrtve zimski šume. Roman s kioska na kvadrat, i to u najboljem smislu riječi. (R.H.)

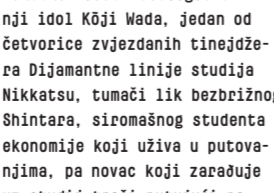
Četvrtak, 14. lipnja
21:00
Petak, 15. lipnja
19:00

VRATA PÜTI
(おんなの扉 | GATE OF FLESH) // 1964., JAPAN, 35-MM, BOJA, 90 MIN

Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenarist: Gorô Taneda prema pripovijesti Taijirô Tamura; snimatelj: Shigeyoshi Mine; glazba: Naozumi Yamamoto; glume: Jô Shishido, Satoko Kasai, Yumiko Nogawa, Kayo Matsuo, Tomiko Ishii;

Četvrtak, 28. lipnja
19:00
Petak, 29. lipnja
21:30

MLADI VJETAR NAD PLANINSKIM PRIJEVOJEM
(おんなの風 | WIND OVER THE MOUNTAIN PASS) // 1961., JAPAN, VIDEO, BOJA, 84 MIN

Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki;
scenarist: Ichirô Ikeda, Nisan Takahashi; snimatelj: Saburo Isayama; glazba: Seitaro Omori; glume: Kôji Wada, Yasumi Shinzu, Shin Morikawa, Achihiro Fujimura, Nobuo Kaneko;

Subota, 9. lipnja
21:00
Ponedjeljak, 11. lipnja
21:00

MLADI BUNTOVNIK
(おんな | THE YOUNG REBEL) // 1963., JAPAN, 35-MM, C/B, 95 MIN

Na japanskom s hrvatskim i engleskim titlovlama.
Redatelj: Seijun Suzuki; scenarist: Ryôzô Kasahara prema pripovijesti Tôkoku Kana; snimatelj: Shigeyoshi Mine; glazba: Hajime Okamura; glume: Ken Yamauchi, Masako Izumi, Midori Tashiro, Chiharu Kuri, Shinsuke Ashida;

Mladi buntovnik je prijelomna točka u Suzukijevu razvoju: njegovo prvo djelo u kojemu je Takeo Kimura dizajnirao scenografiju. Kimura je postao Suzukijev jedini stalni suradnik za Nikkatsu filmove - sve do filma Ožigosan da ubije (1967.) kojejima je sudjelovao u stvaranju svih njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih djela. Suzuki nije prepuštao Kimuri samo dizajn scenografije, nego se s njime savjetovao i u drugim estetskim pitanjima. Tako je Kimura, na primjer, Dio jednog od autora koji su pod kolektivnim pseudonimom Grupa osmorice (Gyuji Hachirô) napisali scenarij za film Ožigosan da ubije. Mladi buntovnik je k tome zanimljiv kao preteča Borbene elegije (1966.): i tu se radi o neprikladnom slobodnom misliću koji svoje stavove još njegovih